

РІЗНИМИ СТЕЖКАМИ ДО СПІЛЬНОГО ШЛЯХУ

Ганну Феофанівну та Анатолія Васильовича Ракс доля звела саме на Льонокомбінаті. Тут вони пропрацювали чимало років, побралися у цей період свого життя, створили чудову сім'ю, виховали гарних дітей. Хоча робота була не легкою, встигли і освіту отримати, і за кількома спеціальностями працювати, і почесні звання за свій не простий труд одержували. Життя багатьох рівнян тоді оберталось навколо промислового гіганта, нині подружжя із нотками ностальгії згадує молоді роки.

медаллю «Ветеран праці». Тридцять два роки пропрацювала жінка на Льонокомбінаті, звідси ж у 2001 році вийшла на пенсію.

- На Рівненському комбінаті працювала ціла династія Ракс, в тому числі й мій чоловік, - додає пані Ганна. - Він навчався у школі №1, де із сьомого класу викладали слюсарно-ремонтну справу. Вчителем у нього був Володимир Павлович Семенюк, а технологію ткацького виробництва

Ганна Феофанівна родом із села Сапожин Корецького району. Батьки дівчинки працювали в колгоспі, як і більшість сільського населення в ті часи. Мама на фермі дояркою, а тато підвожчиком. Сім'я виховувала трьох дітей: два сини і донька Аня. Росла дівчина дуже спокійною і скромною дитиною. В сім років дівчинку віддали до сільської восьмирічної школи. Вчилися Ганна добре, особливо легко їй давалися точні дисципліни. Щоб закінчити десять класів, перевелася в школу, що знаходилася у сусідньому селі Крилів. Щодня доводилося долати сім кілометрів в одну і в другу сторону.

– Та якось тієї відстані не відчувалося, було легко й заходила дуже швидко, – говорить Ганна Феофанівна. – І не було в цьому чогось надзвичайного, більшість дітей в той час ходили пішки в школу й причому не на малі відстані. Зимом школярів із сусідніх сіл розселяли в гуртожиток, також за гуртожитком була закріплена працівниця, що готувала нам їсти й прибирала.

У 1967 році успішно закінчила школу. Довгий час мріяла бути вчителем, тож питання майбутньої професії не піднімалося. Поїхала подавати документи в Рівненський педагогічний інститут. Але, не знаю, чи на щастя, чи на жаль – не пройшла по конкурсу. Оскільки для себе я чітко вирішила, що в селі жити не буду, не розгубилася - від дівчат чула про Рівненський льонокомбінат, тож швиденько зібралася й завезла документи в Професійно-технічне училище №13, спеціальність «ткаля складного асортименту». Так з першого вересня й почалося навчання. Спочатку вивчали теорію, а згодом почалося й виробниче навчання. Два роки відучилася й в 1969 році отримала атестат та направлення на роботу.

Працювала ткалею у ткацькому цеху корпусу побутових тканин. Помічником майстра в мене був Володимир Бахман. Обслуговувала жакардові верстати, вісім-дев'ять у зміну. На цих станках ткалися тканини складного асортименту: мебельна, порт'єрна, простирадла з візерунком, скатертини поштучно й метражем, рушникові. Цілу зміну - як білка в колесі, то до одного, то до другого бігаш, світу білого за тією роботою інколи не бачили, – розповідає пані Ганна. – Робота була ой яка важка, хоча багатьом із нас дуже подобалося.

Під час роботи на Льонокомбінаті наша героїня познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Рівнянин Анатолій Васильович Ракс на той час працював слюсарем-ремонтником у ткацькому цеху й заочно навчався в Рівненському текстильному технікумі за спеціальністю «механік».

- Заміж я не поспішала, одружилися ми тільки осінню 1972 року. Чоловік на той час вже вчився в Інституті водного господарства та природокористування, через два роки перевівся в Київський інститут легкої промисловості. Я теж продовжила навчання в Текстильному технікумі за спеціальністю «плановик».

Крім того, що працювала ткалею, вела облік працівників ткацького цеху, підраховувала виробіток кожного працівника за місяць. Часом і додому доводилося брати папери. Хоча загалом справлялася, а зараз за комп'ютерами сидять й нічого не встигають, - зітхає Ганна Феофанівна. - Працювала й інструктором виробничого навчання, траплялося, що й майстра потрібно було замінити. Як тільки прийшла на роботу, начальником цеху був Мартинюк, як він тільки не просив, щоб я перевелася в плановий відділ, що саме така робота мені підходить, та я була непохитною. Стаж ткалі – краще пенсійне забезпечення. Пізніше й Іван Цілик пропонував мені перевестися на бухгалтера, оскільки добре оперувала цифрами, сумами, я ж побоялася, що не справлюся, тому відмовилася. Вирішила ткачихою доробляти, а зараз як подумаю - от чого було не піти...

Брала Ганна Феофанівна і активну участь у соціалістичних змаганнях, неодноразово здобувала перемогу, в той історичний період, згадує, це було похвально, за це преміювали. В 1985 році Ганні Ракс присвоїли звання «Ветеран Льонокомбінату», а згодом нагородили

Семенюк, а технологію ткацького виробництва читала Олена Попова. Тож чоловік мій після дев'ятого класу прийшов працювати на Льонокомбінат слюсарем. Після того як відслужив три роки в армії, знову повернувся на виробництво. Роботи в нього завжди вистачало, не мав часу й вгору глянути. Це ж не жарт розібрати верстат, замінити деталь й знову зібрати. Скоро після нашого одруження розрахувався з комбінату та перейшов працювати на Рівненську фабрику нетканих матеріалів. Недовгий час працював на тракторному заводі, а як тільки закінчив інститут легкої промисловості, змінив напрям роботи, став інспектором із торгівлі.

Під час роботи на Рівненському льонокомбінаті пан Анатолій займався класичною (греко-римською) боротьбою та був капітаном збірної Льонокомбінату.

- Тричі на тиждень проходили тренування, а як готувалися до змагань, то й частіше. На комбінаті багато хто з хлопців захоплювався боротьбою, тож в команді нас було чимало, – розповідає Анатолій Васильович. – Був знайомий із заслуженим тренером України Станіславом Ковалем, він також деякий час працював на Льонокомбінаті у ткацькому цеху, а потім повернувся в Березне.

Разом подружжя Ракс виховали двох прекрасних дітей - сина та доньку, і дуже пишаються ними. Обое добре вчилися й пішли за мрією мами - здобули педагогічну освіту.

- Син, щоправда, працює нині за другою спеціальністю, бо у нього ще й друга освіта є. Донька теж має дві освіти, доцент кафедри хімії Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оскільки донька рано вийшла заміж, і після закінчення третього курсу народився онук, тож бабуся і дідусь переїхали у Київ, щоб допомагати дітям. А ось і онук вже дорослий, вступив у Національний університет харчових технологій.

...Все-таки добре, що наш Льонокомбінат відроджується, набирає обертів, з'являються робочі місця для молоді. Разом з тим, - тишиться подружжя Ракс, - дуже приємно, що українці мають продукцію власного виробництва.